

”NIIN KUIN KOTKA KIIHOTTAA PESÄNSÄ”

Viidennestä Mooseksen kirjasta me luemme 32. luvun 11. jakeen: ”Niin kuin kotka kiihottaa pesänsä, räpyttää siipiään poikastensa yllä, levittäen siipensä, ottaen heidät, kantaen heitä siivillään.”

Ollen ulkoilmaihminen, minä aina ihmettelin, miksi Jumala vertasi perintöosaansa kotkaan. Minun ensimmäinen Raamattuni oli luonto, ja minä yksinkertaisesti rakastin sitä. Te näette Jumalan luonnossa, jos te etsitte Häntä, sillä Hän on sen Luoja.

Minä näin nuo suuret linnut ja koin ylhäällä vuorilla olemisen, missä niiden asuinpaikka on. Paimentaessani laumaa, ollessani riistanvartijana, sitten uskoon tuleminen ja Raamatun lukeminen eivät ole koskaan ottaneet sitä pois minusta. Minä yksinkertaisesti rakastan luontoa ja sen tarkkailemista, kuinka Jumala liikkuu maailmankaikkeudessaan.

Jumalan perintöosaa on verrattu suureen kotkaan. Olen lukenut, että Palestiinassa on 40 kotkalajia. Sana kotka tarkoittaa nokalla ruokkivaa, mikä on todella kaunis vertauskuva siitä, kuinka Jumala ruokkii lapsiaan suullansa Sanan kanssa.

”Ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.” Hän on tuo Kotka, joka ruokkii kotkanpoikiaan Sanalla. Ja me huomaamme, että Jumala usein vertasi profeettojaan kotkiin, ja Hän myös vertasi Itseen kotkaan. Hän on Jehova kotka, ja me olemme Hänen kotkanpoikiaan, Hänen pienokaisiaan. Ja eikö Hän ruoki meitä omalla suullaan? ”Ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.” Jumala ruokkii meitä kotkanpoikiaan Sanallaan, puhutulla Sanallaan.

Monta kertaa minä olen nauttinut hyvän pihvi- tai kana-aterian, mutta koskaan minä en voisi nauttia juhla-ateriasta sillä tavalla, kuin nautin Jumalan kanssa Hänen pöydässään. Antakaamme vain Jumalan ruokkia meitä hyvällä Sanallaan, ja se on ihanaa ruokaa suussamme ja sisuksillemme. Tämän päivän seurakunta on minun mielestäni kuolemassa nälkään, joten hengellisistä ajoista puhuminen tänään ei voi olla mitään, mikä voisi ottaa kotkien ruoan paikan, vain todellinen kotkan ruoka tulee riittämään – ja koska me olemme kotkia, meillä täytyy olla sitä ruokaa, jota

kotkat syövät — ei sosiaalista kokoontumista tai illallista seurakunnan kellarikerroksessa tai jotain ompeluseuraa — me tarvitsemme kotkien ruokaa, ruokittuna Jehova kotkan suusta.

Kotkan kaksi suurta siipeä ovat vapautusta varten. Ne myös edustavat Vanhaa ja Uutta Testamenttia. Toinen asia kotkassa on, että se voi kohota korkeammalle taivaalla, kuin mikään toinen lintu. Te olette kuulleet ilmauksen, että jollakin on haukan silmät, mutta haukka on amatööri näkökyvyn suhteen verrattuna kotkaan. Haukka ei voi nähdä puoliksikaan niin kauas kuin kotka voi, ja jos haukka yrittäisi seurata kotkaa ylös, ylös korkeuksiin, se menehtyisi. Sen tähden kotka on erityisesti luotu elämään korkeuksissa.

Jumala vertaa profeettojaan kotkiin. Mitä korkeammalle te menette, sitä kauemmas te voitte nähdä. Jos te aiotte mennä korkealle, eikä teillä ole silmiä nähdä kauemmaksi, ei korkeammalle menemisestä olisi mitään hyötyä. Niinpä Jumala, kun Hän vie meidät korkeammalle, antaa meille kyvyn nähdä kauemmaksi. Minä pidän siitä. Mitä korkeammalle te menette, sitä kauemmas te voitte nähdä.

Nyt jos meitä verrataan kotkanpoikiin, silloin me tulemme kohoamaan kotkan tavalla sinitaivaalle. Mutta oletteko huomanneet toisten lintujen yrittävän lentää liian korkealle? Ja katsokaa, mitä tapahtuu; ne nousevat lentoon kotkan jälkeen ja menevät korkealle ylös, aivan kuten kotkakin, mutta kun he ovat siellä ylhäällä he alkavat valittaa. He huomaavat, että he eivät sovi kotkavarveen. Joku sanoo: ”Minä en voi sietää tätä” — ja toinen valittaa jostain muusta. Mitä se on? Niitä ei ole rakennettu eikä kutsuttu lentämään korkealla niin kuin kotka, ja ne lentävät suoraan takaisin kylmiin, kuolleisiin seurakuntiinsa, ja kuolevat nälkään. Mutta ei kotka — se liitelee liitelemistään.

Huomatkaa nyt, kuinka kotka kohoaa tuulessa. Se asettaa vahvat siipensä, ja se liitelee eteenpäin. Minä pidän siitä. Ja sillä tavalla uskovaan tekee. Hän ei juokse paikasta toiseen, tällä viikolla metodistina, seuraavalla helluntailaisena — hän asettaa uskonsa Jumalaan ja liitelee pois, kulkien Jumalan suloisella tuulella. Minä haluan kertoa teille kokemuksen, jonka todistin Coloradossa ollessani siellä metsästävässä.

Eräänä päivänä ylhäällä vuorilla minä olin ollut metsästävässä hirviä. Kausi oli alussa. Lumet eivät olleet vielä tulleet ajamaan niitä alas, niinpä minun täytyi mennä ylös metsänrajassa. Siellä ei ollut yhtään ihmistä 70 mailin säteellä minusta. Karjatilallinen oli kaivanut toisen polun, ja meidän oli tarkoitus tavata noin neljä päivää myöhemmin. Minä sidoin hevoseni kiinni tuona aamuna ja menin korkealle tuolla seudulla, missä minä vuosia aikaisemmin olin ajanut karjaa.

Yhtäkkiä siellä tuli sade. Minä menin puiden muodostaman ”tuulenkaadon” alle, ja sade meni ohitse. Satoi jonkin aikaa

ja sitten satoi lunta jonkin aikaa, sitten aurinko paistoi. Kastuin hieman, niin että pyyhin kasvojani ja kävelin pois puiden takaa. Minä seisoin siellä, kun kuulin jotakin kaukana notkelman päässä. Vanha susi alkoi ulvoa, ja sen pari vastasi sille alhaalla laaksossa.

Daavid sanoi: ”Syvyys syvyydelle huutaa.” Minä rakastan erämaata, ja kun kuulin tuon vanhan suden ulvovan ja sen parin vastaavan sille, jokin syvällä sisimmässäni alkoi huutaa. Aurinko pilkisti kallioiden välistä läntisessä horisontissa. Ja laskeutuessaan se paistoi ikivihreitä puita vasten, missä oli jäistä ja muodosti sateenkaaren.

Juuri silloin minä kuulin tuon hirvilauman, jonka perässä olin ollut. Tuo iso vanha hirvi päästi kutsuaänen kaukana siellä suuressa tiheikössä. Oi, minä aloin itkeä. En voinut sille mitään. Jokin minussa rakastaa luontoa, ja kun tuo ”Syvyys syvyydelle huutaa Sinun koskiesi pauhussa” (Psalmi 42:8) minä aivan sulin. Jos siellä on jokin huutamassa syvyydelle, TÄYTYY siellä olla syvyys vastaamassa siihen.

Ennen kuin kalan selässä on evä, täytyy olla vettä, jossa se voi uida. Ennen kuin maan päällä oli puu, täytyi ensin olla maa, tai siellä ei olisi mitään puuta. Muutama vuosi sitten minä luin, kuinka eräs pieni poika söi pyyhekumit kynistä ja hänen äitinsä löysi hänet syömästä polkupyörän poljinta. Tutkimus klinikalla osoitti, että tuo pieni kaveri kaipasi rikkiä. Jos teissä on jokin, joka kaippaa rikkiä, TÄYTYY olla rikkiä vastaamaan.

Jos on luotu, täytyy olla Luoja luomaan tuo luotu. Ei ole sellaista miestä tai naista, joka kerran saatuaan maistaa Jumalaa, ilman että te juuri nyt kaipaatte enemmän Jumalalta. Te tavoittelette enemmän Jumalalta. Jos teissä on halu saada enemmän Jumalalta, jossain täytyy olla vastaanotettavana enemmän Jumalalta.

Minä näin sateenkaaren värit, ja minun sisälläni oli jotakin, niin että en voinut pysyä hiljaa. Minä saatoin nähdä Jumalan sateenkaarella; minä saatoin nähdä Jumalan auringonlaskussa; minä saatoin kuulla Jumalan kutsuvan; minä saatoin kuulla ja nähdä Jumalan kaikkialla. Jos te saatte Jumalan sisälleenne, te voitte nähdä Hänet kaikkialla, minne te katsotte. Mutta Hänen täytyy ensin tulla teidän sydämeenne. Hänen täytyy muuttaa teidät kanasta kotkaksi. Hänen täytyy antaa teille halu tehdä jotakin.

Ja kun minä katselin, yhtäkkiä minä kuulin pienen mäntyoravan. Ehkä te veljet tiedätte, mitä ne ovat – ne pitävät paljon melua eivätkä pääse minnekään. Siellä se oli, istuen kannolla, vain säkättäen, säkättäen, säkättäen. Minä ajattelin – pikku kaveri, mitä sinä teet? Se oli nähnyt suuren kotkan, joka myrskyssä oli mennyt turvaan tämän tuulenkaadon alle. Ja sitten tuo suuri kaveri hyppäsi esiin.

Minä sanoin, että ymmärrän tuota pikku mäntyoravaa, miksi se on niin meluisa. Se ei katsonut minuun. Se katsoi tuota kotkaa. Minä katsoin niitä muutaman hetken ja ajattelin – Jumala, miksi sinä vaihdoit minun ajatukseni kaukaa sieltä alas tänne? Mitä tässä on?

Tässä on vanha mitätön lento-orava, ei penninkään arvoinen. Ja tässä on vanha kotka – ainoa, mitä se tekee, on lentää taivaalla. Mutta, minä ajattelin, miksi sinä vaihdoit minun näkymäni katsomaan tähän suuntaan? Ja kun minä katsoin, tuo vanha kaveri jatkoi siipiensä liikkuttelua. Minä ajattelin, pelkäätkö sinä minua? Minulla on tässä kivääri; minä voisin ampua sinut, jos haluaisin. Minä tartuin kiinni kivääriin, ja minä tarkkailin noita suuria silmiä, niiden katsoessa minuun, ja se jatkoi sulkiensa liikkuttelua. Minä ajattelin, kyllä, minä ymmärrän, miksi sinä olet niin urhea. Tässä on se syy, miksi et ole pelkuri. Jumala antoi sinulle kaksi suurta voimakasta siipeä, ja sinulla on luottamus noihin siipiin.

Jos me vain voisimme ottaa Raamatun siivet, Jumalan kirjoitetun Sanan, ja luottaa yhtä paljon Jumalan Sanaan Pyhän Hengen kautta. Jos meillä vain olisi yhtä paljon luottamusta, niin kuin tuolla kotkalla oli siipiinsä! Se tiesi, että se voisi tehdä yhden harppauksen ja olla tuon metsän yläpuolella, enkä minä olisi koskaan voinut ampua sitä. Minä katselin sitä, ja jonkin ajan kulutta se väsyi, ja se otti vain yhden ison harppauksen ja räpyytti siipiään noin kahdesti, ja tiedätkö, mitä se teki? Se ei räpyttänyt uudestaan. Se vain tiesi, kuinka asettaa siipensä, ja se levitti siipensä, ja kun tuuli tuli, se kohotti ne ylös, ja minä seisoin ja katselin sitä, kunnes siitä tuli vain pieni piste.

Silloin minä itkin taas. Minä ajattelin, Jumala, siinä se on. Jos seurakunta vain tietäisi, kuinka asettaa uskon siipensä Jumalan lupauksiin, eikä liittyisi jokaiseen pikku ismiin, joka ilmestyy. Se ei ole sitä. Se on vain teidän siipienne asettamista Hänen lupaukseensa ja Pyhä Henki vain nostaa teidät ylös.

Se jätti tuon pienen mitättömän, maahan sidotun mäntyoravan, istumaan sinne säkättämään, säkättämään, säkättämään – ihmeiden ajat ovat ohitse, ei ole sellaista kuin Pyhän Hengen kaste, te olette vain joukko idiootteja, siinä on se kaikki, ja niin edelleen, ja niin edelleen. Tuo kotka vain meni, meni ylös korkeammalle, jättäen tuon pienen mitättömän säkätys-säkätys siellä ja säkätys-säkätys täällä kaverin taakseen.

Jumala auttakoon meitä ottamaan kotkan siivet, ottamaan jokaisen jumalallisen lupauksen, jonka Jumala on antanut meille Raamatussa. Tästä syystä, ystävät, te ette elä orjuudessa. Sen vuoksi, että te asetitte siipenne Jumalan lupaukseen, ja uskon kautta Pyhä Henki nosti teidät ylös.

Kotka kiihottaa pesäänsä, ja jos on joku, joka rohkenisi asettaa siipensä Jumalan lupaukseen, Hänen Sanassaan,

Jumala ottaa sinut tästä kurjasta, syntisestä, jumalattomasta, itsekkäästä elämästä, jota sinä elät, ja tekee sinut vapaaksi ja onnelliseksi, elämään synnin yläpuolella, ja elämään autuaassa ilmapiirissä, josta maailma ei tiedä mitään. Aamen.

Muistan erään kerran, kun olin eläintarhassa Cincinnatiassa, Ohiossa, ja katselin kotkaa, joka oli juuri otettu kiinni. Se oli yksi säälittävimmistä näyistä, mitä olen koskaan nähnyt. Tämän suuren taivaallisen linnun oli joku pyydystänyt verkolla ja ottanut kiinni ja heittänyt häkkiin.

Tuo lintu parka oli niin poissa ympäristöstään, että se hyppäsi kaikella voimallaan suuria kaltereita vasten, räpyttäen siipiään, vain löytääkseen itsensä selältään. Se oli lyönyt itseään noita kaltereita vasten, kunnes kaikki sulat oli lyöty irti sen siivistä ja sen pää ja kasvot olivat vahingoittuneet.

Kun katselin sitä edelleen, se käveli uljaasti edes takaisin ja sitten kaikella voimallaan heittäytyi noita kaltereita vasten, vain kaatuakseen jälleen taaksepäin. Sitten se makasi siellä lattialla, sen väsyneet silmät taivaita tähyillen, ja minä ajattelin, kuinka sitä ei oltu tehty olemaan maassa.

Se on taivaallinen lintu; sen rakenne on elää sinitaivaalla, kaukana tämän vanhan maailman yläpuolella. Sitten nähdä tuollainen lintu, joka on tehty liitelemään taivaalla, makaamassa siellä. Tehty liitelemään, mutta otettu kiinni elinajaksi ihmisen oveluuden avulla. Mikä säälittävä näky.

Mutta, veljet, on tavallista kävellä täällä Chicagon kaduilla ja minkä muun suuren kaupungin tahansa ja tavata miehiä, jotka luotiin Jumalan kuviksi, tehtiin olemaan Korkeimman poikia ja tyttäriä, ja tavata heidät synnin ja tapojen ja tämän elämän huolien muuttamina. He ovat paljon säälittävämässä tilassa, kuin tuo kotka oli.

Ihmistä ei tehty olemaan sidottu. Ihminen on tehty olemaan vapaa. ”Jonka poika on tehnyt vapaaksi, se on todellisesti vapaa.” Hänen ei tarvitse olla sidottu. Oi, minulta menisi tunteja ilmaistakseni tunteet sydämessäni, kun ajattelen sitä, kuinka ihmiset ovat muuttuneet, ja kuinka he eivät elä Jumalan antamissa etuoikeuksissaan.

Ihminen on tehty Jumalan kuvaksi, eikä hänen tarvitse olla saatanan kahleorja. Jumala teki ihmisen omaksi kuvakseen — olemaan poika. Hän laittoi häneen sielun, ja janon Jumalan puoleen. Sitten ihminen koettaa tyydyttää tuota siunattua pyhää janoa viskillä, alkoholilla, tupakalla, ja eri elämäntavoilla. On häpeä koettaa sammuttaa janoa Jumalan puoleen muilla asioilla.

Synnin sitoma — ei, että Jumala tahtoisit sitä, vaan ihminen tahallisesti hakeutuu siihen tilaan. Meille tekisi hyvää opiskella kotkan elämää, tutkia sen rakennetta, ja ottaa mallia siitä.

Minä uskon Sanaan. Se kertoo kotkasta uudistamassa nuoruuttaan. On ajateltu, että kotka silloin tällöin uudistaisi nuoruutensa, saaden itsensä jälleen nuoreksi. Myöhemmin me olemme saaneet selville, että se ei oikeastaan uudista nuoruuttaan, vaan se, mitä tapahtuu on, että on aikoja jolloin siitä tuntuu niin hyvälle, että se käyttäytyy taas kuin nuori.

Minä haluaisin verrata sitä herätykseen, kun Jumalan kotkanpoikaset, vaikka he olisivat hieman ikääntyneitä, alkavat tuntea olonsa jälleen nuoriksi, kun herätys tulee. He tuntevat olonsa hyväksi, ja tuntevat itsensä taas nuoriksi. Minusta tuntuu paremmalta silloin, kun tiedän, että Jumalan läsnäolo on lähellä, kuin mitä minusta tuntuu milloinkaan muulloin.

Nyt, jos te panette tarkoin merkille, te näette, kuinka meitä verrataan kotkaan siinä suhteessa, että se uudistaa nuoruutensa. Ensiksikin, se on ainoa lintu, joka voi olla täysin uupunut ja loppuun kulunut, ja melkein kuollut – ja se tulee takaisin vahvana ja liitelee taivaalla niin kuin nuori lintu. No miksi Jumala sitten vertaa meitä kotkaan? Se johtuu tästä: kun te olette aivan ”mieli mustana” niin kuin me usein sanomme, hyvä herätys tulee ja teidät uudistetaan Hengessä. Olen nähnyt herätyksen tulevan kaupunkiin ja sekä vanhat että nuoret yhtä lailla tulevat elvytytyiksi, ja he tanssivat ja iloitsevat Herrassa, niin kuin onnellisten lasten tulee.

Minä olen nähnyt ihmisten, jotka olivat sidottuja pyöratuoleihin, ja kuolinvuoteillaan syövän kanssa, mutta kun Jumalan henki toi herätyksen, heidät uudistettiin ja he liitelivät pois rullatuoleista ja pois kenttävuoteilta iloiten! Meidän suuri Jumalamme uudistaa meidät – Hän uudistaa terveytemme, Hän uudistaa voimamme, Hän uudistaa toivomme, Hän uudistaa meitä lakkaamatta! Aamen. Näettekö te, rakkaat, miksi meitä verrataan kotkiin? Meidät uudistetaan Hengessä niin kuin nekin.

Toinen asia, jonka haluan teidän panevan merkille on tämä: äitikotka ei rakenna pesäänsä maahan. Se menee korkeimmalle vuorenhuipulle. Äitikotka tekee pesänsä kalliolle, ruokkii pienokaisiaan, ja eräänä päivänä se päättää, ettei halua pesueensa olevan kanojen kaltaisia. Kana on lintu, aivan kuten kotkakin, mutta se on maahan-sidottu olento. Se voi heittäytyä ja lentää vähän aikaa, mutta se tuskin saa jalkojaan ylös maasta.

Tämä muistuttaa minua niin kutsutusta kristillisyydestä, joka joillakin ihmisillä on tänä päivänä. Juuri tarpeeksi uskontoa tekemään heidät surkeiksi. Te voitte olla kykeneviä sanomaan, että teidän nimenne on kirjoissa, mutta oletteko te koskaan liidelleet taivaallisissa?

Kotka ei koskaan tee pesäänsä tänne maan päälle. Se tekee sen niin korkealle kalliolle, kuin se pystyy. Se on elävän Jumalan seurakunnan esikuva. Mikä siunattu etuoikeus

on tietää, että Jumala on kätkenyt meidät Golgatan kallion rakoon, kauas vihollisen ulvonnan yläpuolelle. Oi, niitä etuoikeuksia, jotka meillä on!

Siellä korkealla kallioilla äitikotka synnyttää pienokaisensa. Se hoivaa niitä, huolehtii niistä, ylhäällä kallioilla, minne kojootti ei koskaan voisi kiivetä. Se on niiden saavuttamattomissa.

Minä olen niin iloinen, että meillä on taivaallinen Isä, joka on, jos annamme Hänelle luvan, laittava meidät paikkaan, missä paholaisen ulvonta ei voi vaivata meitä, ja missä viskin houkutus ja yökerhot eivät voi ylettyä meihin, kauaksi tämän maailman saastaisten virtausten ja sen kuvitelmien yläpuolelle.

Nyt kun äitikotka rakentaa pesänsä, se ottaa viiniköynnöksiä ja risuja ja lehtiä ja puun palasia ja puukanervia. Se on erittäin huolellinen, koska se ei halua pienten vauvojensa tulevan puukanervien lävistämiksi, tai risun kappaleiden tönivän niitä. Joten mitä se tekee? Se menee ja etsii karitsan ja surmaa sen, ja se tuo karitsan nahan pesään ja repii sen ja muovaa sitä, kunnes sen pesä on todella kodikas ja mukava sen pienokaisille. Ja se on se, mitä Jumala tekee meille. Kun Jumala näkee, että me olemme lähellä uudestisyntymää. Hän tarkkailee meitä jumalanpalveluksen ajan nähdäkseen, mitä me teemme — älkää unohtako sitä. Ja Hän valmistaa pesän teille valtakunnassaan, sillä Hän tietää, että pian Hänelle on syntävä toinen kotka. Ja kun Hänen Henkensä kutsuu teitä, te huomaatte, kuinka lämpimältä ja rauhoittavalta teistä tuntuu. Ja huomatakaa — eikö se olekin Jumalan Karitsa, joka tekee teidän asumuksenne niin suloiseksi ja rauhalliseksi ja turvalliseksi? Hän on teidän pesänne Karitsa, teidän asumuksenne! Ylistys Herralle!

Juuri tässä minä haluan painottaa tätä: ennen kaikkea, pitääkää Jumala arvossa sen suloisien asumuksen tähden, jonka Hän antaa teille. Muistakaa, vain hullut kävelevät taistelukengissä siellä, missä enkelit pelkäävät kulkea. Kuinka minua murehduttaa kuunnella teitä, kun te Jumalan lapsina valitatte ja nurisette. Häpeä teille kaikille, jos te olette syyllisiä! Ja te ihmiset, jotka kutsutte toisia hihhuleiksi tai fanaatikoiksi — hävetkää! Ettekö tiedä, että te olette typerä käyttäessänne sellaista ilmaisuja. Sallikaa minun kertoa teille tämä — typerys kutsuu toista kristittyä hihhuliksi, tai jollain toisella epäkunnioittavalla nimellä, ja enkelit pelkäävät edes ajatella sellaista, puhumattakaan sitten sanoa sellaista. Ja te ihmiset, jotka tulette kokoukseen ja kutsutte Jumalan tekoja Beelsebuliksi — tai otatte apaattisen asenteen, tai kohautatte olkapäitänne ja lähdette illan tai kahden jälkeen — hävetkää! Ettekö te tiedä, etteivät enkelit uskaltaisi sanoa mitään yhtäkään Jumalan palvelijaa

tai Hänen lapsiaan vastaan? Ja jokaisessa kokouksessa, joka pidetään, Jumalalla on enkelinsä siellä auttamassa, ja nämä enkelit pitävät teitä silmällä, ja pitävät teistä huolta läpi kokouksen, ja sitten niiden tehtävänä on mennä kotiin teidän kanssanne, pitämään teitä silmällä ja pitämään teidät turvassa. Ja juuri tässä sallikaa minun kysyä teiltä – oletteko TE yhtä huolissanne veljestänne – oletteko te näin huolissanne kokouksesta? Oi, kuinka helpoksi Hän tekee meille Hänen kanssaan kulkemisen.

Ja katsokaamme nyt jälleen tuota äitikutkaa. Huomatkaa, kuinka se tarkkailee pieniä kotkanpoikia, tarkkailee jokaista liikettä, jonka ne tekevät. Se on huolestunut, se ei anna niiden pudota pois pesästä. Ja katsokaa, kuinka meidän suuri Taivaallinen Isämme vartioi meitä – Hän ei anna teidän pudota. Jehova kotka vartioi pienokaisiaan! Oi halleluja! Minä joskus ajattelen, että me katkaisisimme niskamme Jumalan voimalla, jos ei olisi niin, että Jumala vartioi meitä. Hän asettaa meidän rajamme, Hän pitää meidät pesässä, ja Hän levittää suuret siipensä meidän yllemme – kun Hän tekee sen, kukaan ei voi vahingoittaa meitä, tai ottaa meitä pois Hänen kädestään, Hänen pesästä. Ajatelkaapa vain, kuinka avuttomia te olitte, juuri kun te olitte syntyneet Hänestä – mutta katsokaa, kuinka Hän vartioi teitä! Hän ei koskaan lakkaa vartioimasta teitä. Kuinka siunattua!

Äitikutka tarkkailee, kunnes hänen kotkanpoikansa ovat täydessä höyhenpeitteessä. Kun se ajattelee, että ne ovat riittävästi kypsyneet, se kiihottaa pesänsä. Minä olen itkenyt, kun olen katsonut sitä kiikareilla. Se lentää pesää kohti ja antaa noilla suurilla siivillä kotkanpojille tuulenpuuskan. Se ravistaa kaikki irtonaiset sulat pois kotkanpojista, sillä se on valmistamassa niitä niiden ensimmäiselle yksinlennolle. Pienet kotkanpojat tietävät, että jotakin tulee tapahtumaan, koska ne ovat kotkia. Ne tuntevat suuren tuulenpuuskan syöksähdyksen, ja pesä on ravistelussa.

Äiti huutaa tietynlaisen huudon, heittää siipensä levälleen, ja nuo pienet kotkanpoikaset jotenkin tietävät luonnostaan, kuinka asettaa jalkansa sen siiville, pitäen pienellä nokallaan kiinni suuresta voimakkaasta sulasta.

Äiti kääntää uljaan päänsä ja näkee poikueensa siivillään, päästään kiljaisun, sillä se on täynnä iloa. Sen kotkanpojat tietävät paikkansa, ja se nousee korkeuksiin. Se menee niin korkealle kuin pystyy, pienet kotkanpojat eivät nurise yhtään. Ne vain pitävät kiinni ja menevät paikkoihin, joihin ne eivät koskaan ajatelleet pääsevänsä.

Ne menevät taivaalle, ja kun ne ovat nousseet korkealle, se ravistaa ne pois, aivan keskellä taivasta. Kun se ravistaa ne pois, se ei jätä niitä, vaan kiertää isoa kehää, tarkkaillen.

Siellä ne pienokaiset ovat. Ne räpyttävät siipiään ensimmäistä kertaa. Ne heittävät kuperkeikkoja, ja kaikkea muuta, mutta ne räpyttelevät kuitenkin. Kun ne väsyvät, äiti vain syöksyy niiden alle ja kantaa ne taas korkeammalle. Toisinaan se ottaa yhden kiinni yhdellä jalalla, ja toisen toisella jalalla, ja kantaa ne korkeammalle. Pienet kotkanpojat ovat huolettomia, sillä ne eivät ole riippuvaisia omista kyvyistään, vaan äitinsä aina läsnä olevasta taidosta, joka tarkkailee niitä. Niillä vain on vanhanaikainen helluntailainen juhla.

Sitten kun se on saanut ne valmiiksi, ja niillä on ollut huvinsa, se levittää suuret siipensä, ja ne istuvat sen siiville, pitää nokillaan kiinni sulasta. Se vie ne alas taas johonkin uuteen, alas vihreään paikkaan. Niiden jalat eivät ole koskaan olleet siinä paikassa, joten ne vain hyppivät ja viettävät toista juhlaa. Ne ovat juuri niin huolettomia, kuin vain voivat olla, ja kun se lopettaa, ottaa se ne ja lentää pois mahtavaan, korkeaan paikkaan kalliolla, ja siellä se istuu ja vahtii pieniä kotkanpoikiaan. Voi sitä olentoa, joka koittaa vahingoittaa niitä.

Pienet kotkat tietävät, kuinka asettaa jalkansa kotkan siiville ja pitää nokillaan kiinni sulasta. Jumala kertoo heille kuinka, ja elävän Jumalan seurakunta tietää, kuinka ottaa kiinni Jumalan Sanasta, ja noista suurista vapautuksen siivistä ja pitää kiinni jokaisesta jumalallisesta lupauksesta, kun valtava ravistus tapahtuu. Ne tietävät, kuinka pitää kiinni — ne pitävät kiinni, koska niillä on kotkan luonne.

Äitikotka kääntää uljasta päätään ja näkee poikueensa siivillään. Olen usein ajatellut sitä, mitä Jumala tekisi, kun Hän näkee seurakuntansa ottavan paikkansa Sanassa, väittäen omakseen jokaista lupausta, jonka Jumala on antanut. Jumala katsoo heitä ylpeänä ja rakastaa heitä todellisella rakkaudella.

Jokainen ruumiin jäsen ottaa oikean paikkansa; sananpalvelija paikallaan; profeetta paikallaan. Mikä päivä, kun Jumala saa seurakuntansa Sanan päälle ja sieltä tulee Jumalan voima, ja me seuraamme koko matkan tuon suuren Jumalan kotkan, suuren Pyhän Hengen, siivillä.

Kun tuo kotka nousee korkeammalle ja korkeammalle, pienet kotkat eivät nurise yhtään. Niillä on pienet nokkansa asetettuina sen sulkiin, ne vain eivät voi nurista. Ja sillä tavalla Jumala ottaa seurakuntansa — jos te todella olette asettuneet paikallenne sanassa, te ette nurise, te vain pidätte kiinni, niin kuin pienet kotkat pitävät kiinni. Jos Jumala antoi lupauksen, Hän voi pitää lupauksensa, ja niinpä ne, jotka ovat asettuneet paikalleen Sanassa, pitävät kiinni.

Aivan kuten äiti kotka vartioi omiaan, niin Kristuskin vartioi meitä. Hän istuu Majesteetin oikealla kädellä korkeuksissa ja on aivan yhdentekevää, mitä maailma sanoo,

tai mitä ihmiset ajattelevat. Viettäköö ihanaa aikaa ja iloitkaa. Jos te ette ajattele, että Jumalalla on varattuna teille asioita, joista te ette ole koskaan tienneet, tulkaa vain mukaan kyytiin.

Jumala vertaa myös profeettojansa kotkiin. Pyhä Henki ottaa profeetan korkealle ylös taivaalliseen ilmapiiriin ja näyttää hänelle monia asioita, jotka tulevat tapahtumaan tulevaisuudessa. Hän otti Vanhan Testamentin Naahumin niin korkealle, että hän näki autot, jotka meillä on tänä päivänä, ja kuinka ne törmäsivät toisiinsa maanteillä, ja hän sanoi: ”Sotavaunut karkaavat hurjasti kaduilla, syöksyvät sekaisin leveillä teillä; ne ovat nähdyt kuin soihdut, ne kiitävät kuin salamat.” (Naahum 2:4.) Paavali vietiin niin korkealle, että hän näki viimeiset päivät, joissa ihmiset olisi ”epäsopuisia, panettelijoita, hillittömiä, raakoja, hyvän vihamiehiä, pettureita, väkivaltaisia, pöyhkeitä, hekumaa enemmän kuin Jumalaa rakastavia; heissä on jumalisuuden muoto, mutta he kieltävät sen voiman.” (II Tim. 3:3-4-5.) Paavali, Jumalan kotkana, liiteli ylös Jumalan valtakuntaan ja näki tämän kaiken, palaten sitten varoittamaan meitä siitä. Oi, kiitos Herralle!

Kun minä ajattelen kotkia ja profeettoja, ja kuinka korkealle ne lentävät verrattuna maahan sidottuihin kanaparkoihin. Kotka on päättäväinen sen suhteen, ettei hänen poikueestaan tule maahan sidottujen kanojen kaltaisia. Se huolehtii siitä! Nytpä kana voi olla teidän kirkkokunnallinen veljenne, mutta hän ei tiedä mitään taivaallisista — hän ei ole koskaan ollut siellä. Ja nuo vanhat karjapihan kanat istuvat vanhoissa pesissään ja kotkottavat: ”Ei ole olemassa jumalallista parantumista, ei ole olemassa kielillä puhumista, ei ole olemassa Pyhän Hengen kastetta.” No niin, kuinka se tietää? Se ei ole koskaan ollut karjapihan ulkopuolella ottamassa selvää. Se ei ole koskaan liidellyt Jumalan suurten hengellisten korkeuksien sinisillä taivailla.

No niin, kana on lintu, aivan kuten kotkakin, mutta kana tietää vähän taivaallisesta ilmapiiristä. Kun puhutaan kotkista, mieleeni tulee maanviljelijä lännessä, joka laittoi kotkan munan kananmunien joukkoon. Kun se kuoriutui, se oli oudon näköinen pikku olento. Kaikki muut kanat sirkuttivat, eikä se voinut ymmärtää, mitä ne sirkuttivat, koska se puhui eri kieltä. Minä toivon, että te tiedätte, mitä minä tarkoitan. Se katseli niitä, eikä se tiennyt, mitä tehdä. Ne kaikki haukkuivat sitä, sillä ne sanoivat, että se oli kumma kaveri.

Tuo vanha kana kotkotti, ja pienet tiput kotkottivat, mutta tuo kotka ei ymmärtänyt sitä kotkotusta. Se ei tullut silloin kun toiset tulivat, sillä se ei tuntenut sellaista kotkotusta. Minä en aio sanoa paljon, mutta minä toivon, että te tiedätte, mistä minä puhun.

Todellinen uudestisyntynyt Jumalan lapsi ei käyttäydy niin kuin maailman ihmiset. He sanovat, että he kuuluvat seurakuntaan, mutta te ette ymmärrä sitä kotkotusta. Te synnyitte kotkaksi. Jumala tuntee omansa.

Eräänä päivänä ne olivat ulkona karjapihalla, ja äiti kotka sattui lentämään tuon alueen ylitse. Lentäessään ohitse, sen suuri varjo pyyhkäisi karjapihan ylitse. Se katsoi alas ja näki omansa. Se huusi sille, ja kun se huusi, tuo pieni kaveri käänsi päätänsä ja alkoi katsoa ylöspäin. Kun se katsoi ylös, äitikotka huusi sille: ”Tule, sinä et ole kana; sinä et kuulu sinne, sinä olet minun!”

Pieni kotka ihmetteli, mitä tehdä, sillä se oli se, mitä sekin halusi. Saattaa olla, että minua on kuuntelemassa moni kotka, joka on kävellyt jossakin kirkkokunnallisessa kanalassa kauan aikaa. Minä toivon, että Hän kutsuu sinua ja sanoo: ”Sinä olet Minun.”

Äitikotka huusi sille: ”Ota vain ensimmäinen iso hyppy, ja räpytä siipiäsi.” Se otti ensimmäisen hypyn, räpytteli siipiään, ja huomasi, ettei se ollut enää maahan sidottu, koska silloin se oli karjapihan tolpan päällä. Se sanoi: ”Poika, tule korkeammalle, ota toinen hyppy, ja minä kannan sinua siivilläni.” Se, mitä elävän Jumalan seurakunta tarvitsee, on hyppääminen pois kirkkokunnallisuuden aitojen sisältä, pois kaikista ismeistä, ja irrottautua. Pesän kiihottamisen aika on jo tullut, mutta me tarvitsemme toisen hypyn. Me olemme päässet aina karjapihan tolपालle saakka, mutta meidän täytyy päästä vapaiksi ja ratsastaa Hänen siivillänsä ensimmäistä yksinlentoa varten.

Minä olen niin iloinen, että Jumalalla on lapsia kaikilla elämänaloilla, jotka, kun he kuulevat Evankeliumin Jeesuksen Kristuksen voiman kanssa, tietävät, että se on Hänen äänensä.

Minä olin aivan takanani seisovan suuren kirkkokunnallisen johtajan kumaraan painama, mutta eräänä päivänä minä kuulin Äänen Ylhäältä. Se ei ollut päämajasta, ei presbyteriltä, ei diakonien johtokunnalta, tai piisपालta – minä kuulin huodon taivaasta. Millaisen todellisen sävähdysten se antoikaan sydämeeni!

Ongelmana on, etteivät nämä karjapihan kanat tiedä, mistä ne kotkottavat. Ne eivät ole kotkia, vaan vain vanhoja karjapihan kanoja, jotka eivät ole koskaan kokeilleet Jumalan voimaa käytännössä. Heitä ei ole koskaan parannettu, eikä siunattu mahtavan Pyhän Hengen kautta, he eivät ole koskaan tanssineet eivätkä itkeneet Hengessä. Mutta kotka – sillä on kaikki tämä ja jopa enemmän – se liitelee eteenpäin ja eteenpäin taivaallisiin valtakuntiin.

Juuri tässä haluan tehdä selväksi teille helluntailaiset ihmiset – se on yksinkertainen totuus, jonka minä tuon esiin toisella oppitunnilla kotkasta. Äitikotka on hyvin viisas – se tietää, ettei sen poikanen voi vain elää pesässä koko elämänsä. Sen täytyy

päästä ulos ja tehdä työtä ja huolehtia itsestään. Pienellä kotkalla on pesässä kaikki todella pehmeää, sen kävellessä ympäriinsä lampaannahan päällä, ja äitikotka ruokkii sitä joka päivä — sillähän ei ole mitään huolen aihetta! Se on niin onnellinen pesässä — niin kuin sellainen, joka juuri sai Pyhän Hengen, ja ajattelee, että hän voi mennä ja sytyttää koko maailman tuleen. Mutta te tiedätte, että hän ei voi pysyä pesässä kaiken aikaa ja elää vain siunauksista. Ja se on vikana helluntaiseurakunnalla.

Kuunnelkaa, te helluntailaiset kotkat! Te viivytte pesässä liian kauan. Ottakaa vaarin siitä, mitä suuri äitikotka tekee — se tulee pesään, ja suurella nokallaan se alkaa repimään pois kaikkea, mikä tekee pesän pehmeäksi ja mukavaksi sen poikasille. Se heittää pois lampaan nahan ja kanin turkin ja pehmusteen, ja tekee pesästä niin viheliäisen, että pienet kotkat eivät voi edes istuutua — jos ne tekevät sen, ne istuvat risun päälle, tai puukanervan, tai tulevat kiven tökkimiksi.

Tiedättekö, että Jumala voi tehdä teidät halukkaiksi tekemään jotakin? Niin tapahtuu monille meistä. Hän vain vetää pehmusteen pois meidän päältämme mukavissa höyhenpeitteisissä seurakunnissamme, Hän puhaltaa höyhenet pois, ja pian meistä tulee niin kurjia ja vastenmielisiä, ja mielestäni, jos helluntaiseurakunnan koskaan pitäisi olla epämukava ja vastenmielinen, niin se on nyt! Me todellakin pehmustimme pesämme, oi kyllä! Mutta katsokaa, mitä Jumala on tekemässä! Hän repii meidän pesämme, Hän on todella tekemässä niistä epämukavia. Miksi Hän tekee sen? Hän tekee teistä halukkaita jättämään kirkkokuntanne ja lähtemään liikkeelle itse — aivan niin kuin äitikotka tekee siitä niin epämukavan, etteivät hänen pienokaisensa halua jäädä pesään, ja ne menevät ulos ja liitelevät taivaalla, minne ne kuuluvat.

Jumalalla on monta tapaa tehdä meidät halukkaiksi lähtemään ulos ja liikkeelle Hänen puolestaan: Hän voi ottaa sinulta pois jonkun rakkaan; Hän voi sallia sairauden lyödä sinua. Hänen täytyy tehdä tämä, sillä te olette liian halukkaita ottamaan rauhallisesti jossakin seurakunnassa tai kirkkokunnassa, kun on työtä tehtävänä. Hän ei halua, että te olette teljettyinä pesään koko elämänne, huolimatta siitä kuinka mukavaksi Hän on tehnyt sen teille. Hän odottaa, että teillä on halu mennä ja tehdä enemmän, kuin vain olla siunattuja — Hän haluaa teidän työskentelevän Hänelle — olevan kotka ja kasvattavan oman perheen, ruokkien toisia kotkanpoikasia.

Äiti kotka, juuri ennen kuin se vie pienen perheensä sen ensimmäiselle lennolle, tulee pesälle ja seisoo niiden yläpuolella. Se näkee, että niillä on liian paljon irrallisia höyheniä, joten se alkaa räpyttää suuria siipiään valtavalla voimalla — ja voi, miten nuo sulat lentävätkään pesästä ja hyvin pian kaikki irralliset sulat on puhallettu niistä pois. Tänään meidän suuri

aitikotkamme (Jehova) on ottanut paikkansa helluntailaisen pesän päällä ja räpyttää suuria siipiään niin lujaa kuin se pystyy, puhaltaakseen irralliset höyhenet pois seurakunnasta. Helluntaiseurakunta ei voi lentää pois Jumalan tykö irrallisen höyhenkimpun kanssa! Sehän on tullut siihen tilaan, missä te ette voi erottaa helluntailaisnaista modernista maallisen seurakunnan naisesta — hän leikkaa hiuksensa lyhyeksi, hän pukeutuu muotoja myötäileviin vaatteisiin, hän käyttää meikkiä. Mikä on vialla? Minä kerron teille — liian paljon irrallisia höyheniä.

Ja te miehet, jotka saarnaatte tällä hienolla Hollywood tyyliä — hävetkää! Teidän täytyy olla täynnä irrallisia höyheniä, kun joudutte lentämään niin alhaalla ja saarnaamaan sitä, mitä saarnaatte. Ja te seurakunnan jäsenet, jotka katsotte televisiota — teidän höyhenenne ovat todella irrallisia, kuuntelette Arthur Godfreytä ja Elvis Presleytä ja kaikkia noita jumalattomia asioita. Sitten te ihmettelette, miksi te ette voi lentää Pyhässä Hengessä. Te ihmettelette, miksi Jumala ei aseta ennalleen lahjoja seurakuntaan. Minä kerron teille miksi — Jumalalla ei ole ketään, jolle ennalleen asettaa lahjat! Irtohöyheniset saarnaajat, jotka eivät saarnaa totuutta — Hävetkää!

Muistakaa vain tämä — jos te ette halua jäädä vanhalle karjapihalle kanojen kanssa, teidän on parempi viisastua. Kanallahän ei ole tarpeeksi höyheniä viemään sen irti maasta — ja siinä on kaikki se voima, joka teillä helluntaiseurakunnilla on. Jos te ette mene eteenpäin Jumalan kanssa, te olette yhtä huonossa asemassa kuin seurakunta, joka ei alun pitäenkään koskaan uskonut Jumalan syviin asioihin.

Seurakunta tarvitsee lentoa. Meidän täytyy mennä tuntemattomille alueille, saavuttamattomille. Älkää tyytykö kävelyyn karjapihalla. Valmistautukaamme liitelemään taivaallisiin ulottuvuuksiin. Luottakaa Jumalan Sanaan. Te ette voi tehdä sitä pienillä uskontunnustuksilla ja opinkappaleilla, ja irrallisilla höyhenillä. Antakaa tuon tulen palaa sisällänne päivin ja öin tekemään teille tietäväksi, että Jumala on TEIDÄN Jumalanne, ja haluaisi teidän lähtevän lentoon Hänen kanssaan tuntemattomille alueille. Tietäkää tämä, että Hän vartioi perintöänsä päivin ja öin, ettei kukaan riistäisi sitä Hänen kädestään. Te olette Hänen perintönsä, ylistys Herralle. Nouskaa seisomaan, nouskaa seisomaan Häntä varten; Jos me nousemme seisomaan ja annamme Jumalan puhdistaa meidät kaikista irrallisista höyhenistämme, taivaasta on tuleva humaus niin kuin väkevä tuulispää, ja me tulemme menemään eteenpäin niin kuin alkuseurakunta.

Teidän täytyy ottaa askel onnistuaksenne, jos te haluatte mennä taivaallisiin niin kuin Jumalan kotkat. Teidän täytyy jättää seurakuntanne, jos se ei kulje teidän kanssanne. Teidän

täytyy jättää kaikki, ja hypätä niin korkealle kuin pystytte Häntä kohti, sitten Hän kiittää teidän allenne suuren tuulen kanssa ja kantaa teitä. Minä en kehota teitä jättämään kokoustanne tai pientä seurakuntaanne, vaan minä kehotan teitä astumaan Jehovan siiville — tulemaan korkeammalle. Jos te ette koskaan ole ollut kirkkokuntanne pesän ulkopuolella, teidän on aika astua ulos ja lentää tässä Hänen suunnattoman suuressa valtakunnassaan. On aika tietää kaikki, mitä Hänellä on teitä varten, ja kaikki, mitä Hänen Valtakunnassaan on. Se on enemmän kuin seurakunnan jäsenenä oleminen, ystävä.

Aivan niin kuin kotka kiihottaa pesuettaan, joskus Jumala tekee saman asian seurakunnassa. Juuri kun me asetumme aloillemme, Jumala kiihottaa pesän. Hän toi Martin Lutherin ulos katolisuudesta, sitten heistä tuli niin muodollisia, että Hän kiihotti pesää ja lähetti John Wesley'n. Taas heistä tuli muodollisia, joten Hän lähetti Finneyn. Taas on pesän kiihottamisen aika, sillä me olemme taas asettuneet aloillemme.

Hän lähettää väkevän tuulispään ja puhaltaa pois kaikki irtonaiset höyhenet. Teillä ei voi olla irtohöyheniä, kun te olette yksinlennolla Herralle. Jumala kiihottaa pesää ja tulee väkevän tuulispään kanssa, niin kuin Hän teki helluntaipäivänä, ja kaikki vanhat irralliset höyhenet lentävät pois. Hän lähettää helluntain herätyksen ja ravistelee pesää. Kun te näette ravistamisen ajan tulevan, kotkat ovat valmiita siunausta varten. Seurakunta on valmis jotakin varten.

Asettakaamme siipemme Jumalan lupaukseen, Hänen sanaansa, ja uskon kautta sallikaamme Pyhän Hengen kohottaa meidät ylös. Aamen.

Edellisenä iltana sydämelleni laskettiin puhua aiheesta kirjoitus seinällä, ja Herra siunasi meitä. Minä ihmettelen, kuinka Pyhä Henki paljasti meille, kun Hän voiteli minut puhumaan, ja teidät kuulemaan Jumalan asioita, jotka ovat aivan käsillä. Te muistatte eilisiltana, kuinka minä vertasin Vanhan Testamentin suurta Babylonia ja huomasimme, että me olemme samanlaisessa tilanteessa, kuin he olivat silloin, kun tuo kirjoitus ilmestyi heille seinällä. Tänään täällä Amerikassa on samat olosuhteet, jotka vallitsivat silloin, meidän moraalimme on äärimmäisen alhaalla ja heikko, meidät tavataan juomasta viiniä ja tekemästä naisista Jumalamme. Aivan niin kuin he tekivät, me huomaamme tekevämme tänään, ja me tiedämme ilman epäilystä, että myös meidän päivämme ovat luetut. Meidät on punnittu vaa'assa ja havaittu köykäisiksi.

Synti on sama missä tahansa, milloin tahansa. Te saatatte saada synnin näyttämään kauniilta ja piilottaa sen hohdon alle ja kaunistella sitä, mutta se on silti syntiä. Syntiä kylvetään kaikkialle, sillä siitä on tehty niin hohdokasta ihmisten silmissä täällä Amerikassa. Minä usein ajattelen, kuinka vahingolliseksi

viina on tullut. Minä muistan poikasena, että viinaa kutsuttiin hölynpölyksi, tai Vanhaksi Charlie Ohranjyväksi. Tänä päivänä se on hienoissa pulloissa komeiden nimien alla ja jopa kauniiksi värjättyinä – mutta se on se sama vanha mädäntynyt paholaisen juoma. Ja katsokaa tupakkaa – vuosia sitten vanha isoäiti saattoi ottaa maissintähkäpiipun ja polttaa sitä, kun hänellä oli hammassarky, mutta katsokaa, kuinka suosittu tuosta paholaisesta on tullut. Äidit, tyttäret, ja jopa pienet lapset tupakoivat tänä päivänä – ja on suosittua tehdä niin, mutta se on synty siitä huolimatta – se on vain kätketty toisen nimen alle. Ennen oli väärin pelata uhkapeliä, ja tehdäkseen niin täytyi mennä huonomaineiseen paikkaan ollakseen mukana uhkapeliseurueessa. Mutta katsokaa sitä nyt! Ennen naiset, kun he kävelivät katuja pitkin, menivät mieluummin toiselle puolelle, kuin ohittivat kapakan oven. Katsokaa sitä nyt: siellä sisällä hän nostaa jalkansa baaritiskin kiskolle ja jättää lapsensa kotiin lastenvahdin kanssa, tullakseen baarikärpäseksi äidin sijaan – hän on suosituimpi. Se on kaikki syntiä, oli se sitten suosittua ja muodissa tai ei, ja Jumala vihaa syntiä, ja Hän laittaa sinut maksamaan synnistäsi, sillä Hän on Pyhä Jumala, eikä Pyhä Jumala voi sallia syntiä. Synty vaatii kuolemaa, ja ne jotka tekevät syntiä, ovat jo kuolleita rikkomuksissaan.

Kun me katsomme noita suuria pahoja asioita, jotka vaivaavat meitä tänä päivänä, me voimme nähdä, että tuolla horisontissa ovat nousemassa esiin suuret tulevat tuomiot tälle maalle, sillä Jumala ei voi antaa meidän päästä lävitse synnin kanssa. Hän ei olisi vanhurskas Jumala, jos Hän antaisi meidän elää sillä tavalla, kuin me elämme ja päästä lävitse synnin kanssa. Hän laittaa meidät maksamaan synneistämme, ja niin kuin olen sanonut aikaisemmin, minä sanon uudelleen, jos Taivaan vanhurskas Jumala päästää meidät lävitse synteinemme, Hänen täytyy herättää Sodoma ja Gomorra, ja pyytää niiltä anteeksi niiden tuhoamista, sillä me olemme yhtä pahoja, kuin ne olivat, ehkä pahempia.

Jokaisen, jolla on elävän Jumalan henki sydämessään, täytyy varmasti tuntea tulevien tuomioiden kuuma paineaalto, joka on iskemäisillään maailmaan. Hengessänne te voitte erottaa ja tietää, että jotakin on tapahtumaisillaan. Koko maailma vapisee ja on levoton, pienet kansakunnat, suuret kansakunnat, sillä kommunistien ja jumalattomien, pajojen, turmeltuneiden miesten käsissä, on valta muuttaa tämä maailma tomuksi yhdessä minuutissa. Ainoa mikä estää heitä tekemästä niin, on Jumalan armo ja pitkämielisyys – Hän ei salli heidän tehdä sitä. Meidän tulee muistaa se ja olla kiitollisia Jumalalle Hänen jumalallisesta huolenpidostaan seurakuntaansa kohtaan. Meidän tulee muistaa se! Meistä voisi tulla Venäjän satelliittivaltio ennen aamua – kuitenkin me pysymme välinpitämättöminä, ja me vain menemme suoraan eteenpäin.

Maailmasta on tullut niin neuroottinen, että jopa psykiatreilla itsellään on hermoromahduksia. Tieteen suuret miehet eivät tiedä, mitä on tapahtumassa — he horjuvat hermosodan pahojen vaikutusten alla, joka on tapahtumassa maailmankaikkeudessa. Jokainen kaupunki, jokainen maatila, jokainen katu, joka paikassa te kohtaatte saman pahan pimeyden ilmapiirin, joka säälimättömästi verhoaa maata. Mutta hengellä täytetty Jumalan lapsi on tietoinen siitä, mitä on tapahtumassa — hän tietää vastauksen — Herra on pian tulossa, ja Jumalan Sana on täyttämässä itseään sellaisella nopeudella, että vain todelliset uudestisyntyneet, hengellä täytetyt, hengen johtamat kristityt voivat pysytellä mukana ja rehellisinä tässä ajassa. Maailma epäröi mukana tietäen, että jokin on vialla, mutta ei näe mitään ratkaisua, sillä heillä ei ole yhtään valoa johtamaan heitä ratkaisuun. Niinpä he rokkaavat sen pois yhtenä suurena hetkenä unohtaakseen ja paetakseen hermostollisia paineita, jotka rasittavat heitä. Ja nämä kylmät, muodolliset seurakunnat, jotka ovat langenneet niin kauas (mukaan lukien myös helluntailaiset) löytävät muita tapoja saada pois mielestään nämä pahat harmit, sillä he eivät onnistu saamaan vastausta Jumalalta, joka valmistaisi heille tien ulos. Mieluummin kuin että he rukoilisivat Jumalaa ottamaan pois nuo pahat vitsaukset maailmasta, ja että he olisivat vapaita niistä, he kannattavat mieluummin rentoutumista ja television katselemista, pitävät illallisia ja ompeluseuroja, juoksevat uimarannoille ja maailmallisille kokoontumispaikoille, saarnaavat saarnoja kukista ja rastaista, ja panevat täysin syrjään Jumalan todelliset asiat ja siunaukset — sen, että Hän voi parantaa ja tehdä ihmeitä ja herättää kuolleita, ja kaikki muut totuudet, joista he ovat lakanneet saarnaamasta. Juuri kun heidän täytyisi saarnata kovemmin kuin koskaan, he eivät sano sanaakaan. Miksi? Sillä he ovat langenneita. Rukoilemisen ja Jumalasta kiinni pitämisen sijaan he lopettivat rukoukokoukset, ja kun he tekivät sen, heidän täytyi korvata ne jollakin sellaisella kuin sosiaalinen ompeluseura tai kierros golfkentällä. Jos te haluatte paeta maailman pahuutta, pitäkää kiinni Jumalasta, älkää luovuttako. Voi näyttää mustemmalta kuin koskaan aikaisemmin, mutta jos te ette pysy rukouksessa ja Jumalan etsimisessä, te ette koskaan saa vastausta. Jatkakaa kiinni pitämistä pyhät. Jos teidän kirkkokuntanne on luovuttanut ja kieltäytyy rukoilemasta ja ottamasta vaarin Jumalan täyteydestä tässä ajassa ja kohtaamasta paljasta totuutta, silloin luopukaa seurakunnastanne ja etsikää sellainen joka PITÄÄ kiinni!

Sen sijaan, että olisitte rukoilleet lävitse, te rukoilitte ulos. Mikä teitä heikkoselkäisiä kristittyjä vaivaa? Te olette madaltaneet aitanne. Varmastikin oli helpompi madaltaa aitanne — te ajattelitte, ettei teillä olisi niin paljon painetta maailmasta. No, teille tulee paljon painetta eräänä näistä

päivistä, ja te huomaatte, että olisi ollut paljon helpompi pitää nuo aidat korkealla, kuin kärsiä tuomio niiden madaltamisesta. Oletteko te koskaan pysähtyneet ajattelemaan suloista Joosefia? Mitä jos hän olisi antanut periksi ja lakannut rukoilemasta, kun hän oli vankityrmässä? Jos kellään ihmisellä oli oikeus luopua Jumalasta ja luovuttaa, koska hän oli näennäisesti hylätty, niin Joosefilla. Hänet heitettiin vankityrmään, koska hän nousi syntiä vastaan. Kuinka Jumala saattoi sallia hänen heittämisensä vankilaan, kun hän oli puolustanut Jumalaa niin rohkeasti ja uskollisesti? Varmastikin Joosefilla oli oikeus kapinoida ja langeta kylmään tilaan sellaisen asian jälkeen! Hän olisi voinut – mutta hän rukoili ja uskoi yhä yliluonnolliseen, ja odotti Jumalan MAHTAVAN KÄDEN TUOVAN HÄNET ULOS. Kuinka monet teidän helluntailaisista Hollywoodsaarnaajistanne olisivat kestäneet niin kuin Joosef? Kolme pitkää vuotta likaisessa ötököitä kuhisevassa vankityrmässä, pahaluonteiset miehet alituisena seuranaan. Ajatelkaa sitä, kolme pitkää vuotta – mutta hän piti kiinni Jumalasta, hän piti kiinni rukouksesta, hän ei horjunut. Viikot muuttuivat kuukausiksi, ja kuukaudet vuosiksi, vieläköän Jumala ei ottanut häntä pois. Oi, hän olisi voinut luovuttaa, mutta ei, ei Joosef – hän oli uudestisyntynyt, hän ei voinut luovuttaa, jokin hänessä huusi, niin kuin oli Jobin kanssa: ”Vaikka sinä surmaisit minut, silti minä luotan sinuun.” Hän piti kiinni kolme pitkää vuotta, sitten Jumala toi hänet ulos mahtavalla kädellään.

Hän toi Joosefin ulos yliluonnollisella tavalla, ja aina siitä päivästä lähtien, kun Joosef jätti tuon vankityrmän, Jumalan yliluonnollinen seurasi häntä, mihin tahansa hän meni. Minä sanon tänä iltana, että jos seurakunta rukoilee, oi rukoilee ja pitää kiinni, että eräänä päivänä se tulee nousemaan, ja Jumala tuo sen ulos mahtavalla kädellään ja varustaa sen voimalla ylhäältä, niin kuin Hän teki helluntaipäivänä, ja niin kuin Joosef, he menevät eteenpäin tässä maassa Jumalan yliluonnollisen ollessa heidän kanssaan. Pysykää uskollisina, vapautus on pian tuleva Seurakunta. Uskokaa minua Jumalan palvelijana, minä puhun totta.

Elävän Jumalan seurakuntaa saatetaan koetella jonkin aikaa nyt, mutta uudestisyntyneet pojat ja tyttäret johdatetaan nyt yhteen, ja Pyhä Henki johdattaa heitä tulemaan pois maailmasta ja kaikista sen siteistä. Minä tiedän, että me pääsemme turvaan kaikesta pahasta, joka tulee kohtaamaan tätä maailmaa, ainoastaan jos me otamme vaarin Jumalasta. Mutta ihminen ei kuuntele, siitä huolimatta että Jumalan varoittava ääni puhuu päivä toisensa jälkeen, ihminen yhä haluaa elää synnissä – ja kristityt, ilmeisesti, rakastavat polskutella maailman asioiden kanssa.

On myöhäisempi, kuin me ajattelemme, mutta monet ihmiset ajattelevat, että heillä on runsaasti aikaa. Kirjoitukset

kuitenkin julistavat toisin. Jeesus sanoi: ”Niin kuin oli Nooan päivinä ja Lootin päivinä, niin tulee olemaan myös Ihmisen Pojan tulemuksen päivänä.” Katsokaamme tuhon ja tuomion tuloa, niin kuin se tapahtui Nooan ja Lootin päivinä. He ovat molemmat esikuvia ja esimerkkejä kolmannesta tuhosta Jumalan Sanassa.

Ennen kuin Jumala tuli tuhoamaan Sodomian ja Gomorran, tai ennen kuin Hän tuhosi maan veden kautta, Hän lähetti todellisen armo kutsun. Huomatkaa, kuinka Eenok tuli ja saarnasi syntiä vastaan — ja Jumala lähetti myös enkelin, ja Hän lähetti profeettansa Nooan. Mutta mitä ihmiset tekivät? He söivät, he joivat, he rakensivat, ja se oli ”viiniä, naisia ja laulua,” ja he hylkäsivät Eenokin ja Nooan sanoman. Eenokin ja Nooan sanoma oli Armo, Laupeus ja Vapautus, mutta tuo sanoma torjuttiin, ja he jatkoivat synnin tekemistä — aivan kuten he tekevät tänäänkin. Tuon päivän maailmalla oli suuret oppineet miehensä, ja suuret tieteelliset saavutuksensa, ja he panivat luottamuksensa omaan tietoonsa mieluummin kuin Jumalan Sanaan, tai Jumalan profeettoihin, joten he hylkäsivät Jumalan — sen vuoksi Jumala puolestaan hylkäsi heidät. Kun tuomion vedet tulivat, se vei uskavaiset turvaan, mutta epäuskoiset kuolemaan ja kärsimykseen. Se sama veti, joka tuhosi epäuskoiset, se vei Nooan turvaan. Tänään se on Evankeliumin sanoma, joka tulee tuhoamaan epäuskoiset ja viemään uskavaiset kirkkauden valtakuntaan ja se on ylöstempaava Jumalan pojat, ennen kuin tuomio iskee. Seurakunta tullaan kantamaan turvallisesti sen lävitse. Aamen.

Me koetamme julistaa sydäntemme näyn yliluonnollisen sanoman, joka kertoo meille, että lopun aika on käsillä, mutta nykyaikainen seurakunta hylkää sen, niin kuin Lootin ystävät. Ihmiset nauravat ja tekevät pilaa yliluonnollisesta, aivan kuten Lootin ystävät nauroivat ja tekivät pilaa hänestä. Minä olen myös huomannut, että täällä on joitakin saarnaajia, jotka eivät saarnaa Hänen pian tapahtuvan tulemuksensa sanomaa — he ohittavat tämän tärkeän aiheen, tai he uskottelevat seuraajilleen, että se koskee seuraavaa sukupolvea heidän jälkeensä. Mutta tosiasia on, että tämä on, minä uskon koko sydämestäni, viimeinen sukupolvi, ja Jumala on tullut alas kirkkaudesta kastaakseen seurakunnan voimallaan. Jeesus sanoi: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille,” ja seuraava jae: ”Nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat.” Katsokaa sitä huomioiden sen arvo — mikä toinen sukupolvi on vastaanottanut tämän valon ja tuonut esiin näitä Jumalan tekoja alkuseurakunnan ajan jälkeen? Alkuseurakunnalla oli tämä sama palvelustehtävä, sitten tuo pitkä pimeä keskiaika alkoi, ja nyt loppu on käsillä, ja Jeesuksen sanat syöpyvät jälleen Hänen kansansa sydämiin, sillä Hän sanoi: ”Menkää kaikkiin kansoihin ja julistakaa evankeliumia kaikille luoduille, ja kun tämä on tehty, silloin

on lopun aika oleva.” Ettekö te voi nähdä, että Jumalan seurakuntaa varustetaan voimalla, niin kuin tapahtui silloin, kun se alkoi? Hänen poikansa menevät eteenpäin armon, laupeuden ja vapautuksen sanoman kanssa ja ne merkit, joista Raamattu puhui, seuraavat heitä – aivan kuten ne ilmestyvät taivaallakin. Kuka tahansa, jolla on hitunen hengellistä oivaltamista, voi itse nähdä, että tämä on se sukupolvi, joka tulee täyttämään Jumalan Sanan.

Raamattu ilmoittaa, että Loot oli vanhurskas mies, mutta hänen kansansa ja Sodomän synnit kiusasivat hänen sieluaan päivittäin, aivan niin kuin ne tekevät todellisten Jumalan poikien sydämille tänä päivänä. Loot oli nähnyt ihmisruumiin perversion ja väärinkäytön, huumeiden käyttäjät, juopot ja nuorisorikolliset, mutta Lootin ystävät pilkkasivat häntä, eivätkä he uskoneet häntä. Oi, minä voin kuulla heidän nauravan Lootille, sanoen: ”Kuinka voi sellainen mahtava kaupunki kuin Sodoma tulla hävitetyksi kaikessa voimassaan ja vallassaan ja supertieteellisessä kehityksessään?” Ja he sanovat samoja asioita tänään: ”Kuinka maailma voi tuhoutua tulen kautta, kuinka se voisi tulla loppuunsa?” Loppumattomiin he jaarittelevat... Rakkaat veljeni, minä kerron teille, kuinka se tulee päättymään – se sama Sana, joka puhui maailman olemassaoloon, tulee puhumaan sen pois olemassaolosta – Herran Sanan kautta se puhuttiin olemassaoloon, ja Herran Sanan kautta se tullaan puhumaan pois olemassaolosta. Jumala olkoon armollinen tälle köyhälle, kurjalle, sokealle, onnettomalle kansakunnalle. Siitä on tullut rikas ja rikekastunut tavaroilla, mutta se on alaston Jumalan edessä eikä sitä tiedä. Mikä sääliittävä näky!

Katsokaamme, mitä tapahtui ennen kuin Jumala murskasi Sodomän. Minä haluan teidän huomaavan, että Sodoma hävitettiin tulen kautta, ja Nooan aikana maailma tuhottiin vedellä. Jumala teki liiton ihmisen kanssa, että Hän ei tuhoaisi maailmaa enää veden kautta, mutta Hän ei tehnyt mitään liittoa ihmisen kanssa koskien tulta – sen vuoksi Hän voi tuhota maailman tulella, rikkomatta Sanaansa. Apostoli Pietari näki tämän ja puhui siitä.

Ennen kuin Jumala tuhosi Sodomän, Hän lähetti enkelinsä varoittamaan Aabrahamia. Miksi? Koska Aabraham eli Sanan kautta ja piti Sanan. Sillä tavoin enkelit tulevat ihmisten luokse – koska he pitävät Jumalan Sanan. Kolme enkeliä tuli Aabrahamin tykö ja kertoi hänelle (Jumalan hurskaalle profeetalle), että Jumala tulisi tuhoamaan Sodomän. Tarkatkaa näiden kolmen enkelin vierailun syytä – he toivat tiedon viimeisestä varoituksesta tuhon suhteen. Ja nuo enkelit jättivät Aabrahamin kodin ja jatkoivat Sodomään kertoakseen Sodomalle tulossa olevasta tuomiosta. Sodoma puolestaan nauroi enkeleille ja jopa pyrki tekemään paha-

enkeleille. Oi kuinka samankaltaisia, kuin nuo maailman niin kutsutut seurakunnat tänään. Todellinen Jumalan lähettäjä mies tulee heidän kaupunkiinsa, ja he pyrkivät tekemään hänelle pahaa ja vahingoittamaan, ennemmin kuin seisomaan hänen takanaan ja tukemaan häntä ja kannattamaan häntä ja ottamaan vaarin sanomasta. Mutta Raamattu sanoo, että he tulevat olemaan sen kaltaisia, puhuen nimenomaan viimeisestä ajasta: ”Ihmiset tulevat olemaan maailman asioiden rakastajia, juoppoja, ylimielisiä, epäsuopuisia, panettelijoita, niiden halveksijoita jotka ovat hyviä.” Te sanotte: ”Veli Branham, heidän täytyy olla kommunisteja.” Ei, eivät he ole – he ovat niin kutsuttuja kristittyjä, omaten jumalisuuden ulkokuoren, mutta kieltäen sen voiman – kieltäen viimeisen päivän sanoman, kieltäen yliluonnollisen, kieltäytyen ottamasta vaarin.

Oi, mutta kuinka siunattua on levätä Jumalassa ja uskoa ja tulla palkituksi niin kuin palkittiin Loot ja Nooa – valittuina uskollisuutemme ja Hänen armonsa kautta pakenemaan. Oletteko te koskaan lukeneet Sanaa tällä tavalla koskien suurta vedenpaisumusta? Ennen kuin yksikään sadepisara putosi maahan, Nooa meni arkkiin – ja ennen kuin yksikään tulipallo putosi taivaasta Sodomän päälle, Loot otettiin pois Sodomasta. Ja Jeesus sanoi, että niin kuin oli Nooan päivinä, ja niin kuin oli Lootin päivinä, niin on tuleva olemaan meidän päivänämme Ihmisen Pojan tulemuksessa. Kirjoitus on seinällä, Seurakunta. Herätkää! Jos kirjoitus on seinällä, kuinka lähellä sitten on seurakunnan ylöstempaus? Ajatelkaa sitä – Nooa meni arkkiin turvaan, ja Loot tuli ulos Sodomasta samasta syystä. Yksi tuli ulos, toinen meni sisään. Mistä se on esikuva? No, minä kuvittelen sen sydämessäni näin: se on esikuva seurakunnasta tulossa ulos maailmasta turvaan, ja menemässä Kristuksen arkkiin purjehtiakseen kirkkauteen. Nooa meni arkkiin turvaan ja Kristus on turvallisuuden arkki. Ja muistakaa tämä – ennen kuin rakeet ja pimeys ja kuolema pyyhkäisi Egyptin ylitse, Israel meni Gooseniin, missä oli valoisaa. Miehet ja naiset, kuunnelkaa minua nyt – ennen kuin tuo päivä tulee, ja teidät jätetään tänne maan päälle pimeyteen ja tuomioon, juoskaa niin kovaa kuin pystytte arkkiin turvaan – ottakaa vastaan Hänen armon sanomansa. ”Kiirehtikää,” sanoi enkeli: ”ja paetkaa tänne, sillä minä en voi tehdä mitään, ennen kuin te olette tulleet ulos.” Tuomio ei voi tulla. Venäjällä on ohjus, joka pistää meidät kuolinvuoteeseemme. Mistä se puhuu kansallisesti ja hengellisesti? Jumala puhuu seurakunnalleen: ”Tulkaa tänne sillä minä en voi tehdä mitään ennen, kuin te olette tulleet ulos.” Jumala odottamassa, että Hänen seurakuntansa murtaa kirkkokunnalliset muurinsa ja tulee yhteen todellista Pyhän Hengen vuodatusta varten, joka nostaa Hänen seurakuntansa kirkkauteen. ”Minä en voi tehdä

mitään, ennen kuin te tulette tänne.” Meidän täytyy tulla yhteen, jotta Hän voisi yhdistää meidät yhdeksi ruumiiksi ja ylöstemmata meidät ennen maailman hävitystä.

Hän vierailee teidän luonanne tänään, Seurakunta, armossa, ja kun Hän tekee sen, ottakaa vaarin ja vastaanottakaa Hänen sanomansa. Tulkaa tänne pois näiden ihmistekoisten kirkkokuntien ihmistekoisten Babylonian muurien keskeltä; juoskaa pois ihmistekoista teologiasta ja uskontunnustuksista; juoskaa Jumalan armon keskelle ja huutakaa armoa, sillä se on Hänen poikansa veri, joka pelastaa teidät! Paetkaa vanhaa epäilevää luonnetanne, taikauskoisuuttanne, ottakaa vaarin ja paetkaa Hänen armonsa keskelle ja eläkää. Sillä minä sanon teille, että ihmistekoisten kirkkokuntien muurit tulevat murentumaan ja tuhoutumaan yhdessä epäuskoisen maailman kanssa. Mutta vanhurskas Loot ja vanhurskas Nooa otettiin pois, ja niin tullaan myös elävän Jumalan seurakunta ottamaan pois. Jos te otatte vaarin, te ette tule näkemään yhtään atomipommia, eikä yhtään tuhon asetta tule teitä lähelle — te olette turvassa Jumalan suuressa valtakunnassa. Ettekö te voi tuntea Jumalan hengen vetoa, joka koettaa saada teidät pois kaikesta tuosta ihmistekoista nukkuvasa seurakunnassa, varjella teitä elävän Henkensä kautta? Siunattu olkoon Herra, Hän avaa meidän silmiämme! Me tulemme esille rakas Jumala, vastaanota meidät, kun me tulemme tänne.

Aamen.

Vilpitön kiitokseni Leo Mercierille ja johtajille heidän ponnisteluistaan ja halukkuudestaan tehdä työtä kanssani ja tuottaa teille tämä kirja, jonka rukoilen olevan siunauksena teille ja edistävän Jumalan Valtakuntaa —

William Branham

Veli William Marrion Branhamin alkuperäisiä englanninkielisiä saarnoja, jotka äänitettiin, on yli 1179 ja ne ovat saatavana äänitteinä. Monia näistä saarnoista on saatavana myös painetussa muodossa. Ympäri maailman eri maissa on toimistoja ja lainastoja, joista näitä saarnoja on saatavana eri kielillä.

FINNISH

©2013 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

Saadaksesi lisätietoja tai Veli Branhamin saarnoja, ole hyvä ja ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org